

KATEHEZE U GODINI ZAHVALE ZA SLIKU MILOSRDNOG ISUSA I DNEVNIK SV. FAUSTINE
(2023. – 2024.),
pripremaju: Sestre Milosrdnog Isusa (Sisak)
22. ožujka 2024.

ISUSOVE RANE

Isuse, uzdam se u Tebe!

Uvod

Ovaj mjesec promišljat ćemo o ranama Kristovim po kojima smo spašeni i našim ranama koje Krist želi uzeti na Sebe i koje je, u konačnici, i uzeo na Sebe Svojom dragovoljnom smrću na križu. On je onaj koji dolazi k nama grješnicima i dotiče naše rane kao što je sv. Toma apostol dotaknuo mjesto Njegovih svetih rana, rana koje su žive, rana koje su boljele, rana koje su za nas postale spasonosne i životvorne. Dopustimo Isusu da uđe u najtajnija mjesta naše duše kako bi nas izliječio, dopustimo Mu svjesno jer taj proces liječenja može boljeti, a rani da zacijeli treba vremena; no kada počne zacjeljivati, znamo da je počelo i vrijeme ozdravljenja. Skinimo zavoj sa svojih rana i dopustimo Isusu da ih dotakne Svojom ljubavlju i milošću.

Mnogi se pitaju kada je pravo vrijeme za obraćenje? Ne postoji bolje vrijeme, nego – **sada!** **Sad** je vrijeme milosti i **sad** je vrijeme spasa. (2Kor 6, 2) Gospodin, kada dolazi u naše srce, dolazi sada, ne kasni, ne ostavlja susret s nama za kasnije... On nas treba sada i ovdje, treba

našu volju kako bi zagospodario našim srcem u potpunosti. Dopustimo Isusu da povije naše rane – već sada.

Rane Kristove

Često se pitamo, gledajući ljubav iz perspektive dvoje zaljubljenih, koja je to granica do koje čovjek može voljeti drugu osobu? Odgovora ima beskrajno mnogo, a odgovor kojim Gospodin nama želi iskazati ljubav dok razmatramo Njegove rane kao da je sakriven u riječima Svetoga Pisma gdje stoji napisano: ***Gle, u dlanove sam te svoje urezao.*** (Iz 49, 16) Krist dolazeći i dajući nam ljubav, daje se do kraja, bezrezervno dajući Svoj život, Svoje ruke i noge za naše spasenje. Njegovi probodeni dlanovi i probodene noge dokaz su Njegove ljubavi prema nama. On uzima na Svoja ramena križ boli i patnje znajući što Ga čeka i ne bježi od svega onoga što se nalazi ispred Njega. Prorok Izaija navodi kako: *za naše grijehе probodoše njega, za opačine naše njega satriješe. Na njega pade kazna – radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše.* (Iz 53, 5) Naš Gospodin nije trpio muku križa radi Sebe samoga, već poradi nas. Moleći Križni put, prema tradiciji Crkve, zajedno s Njime prolazimo postaje koje ne mogu ne dotaknuti srce koje teži popravku i koje želi promijeniti svoj život dopuštajući upravo Kristu da po Svojim ranama izliječi naše rane. Kada bismo samo znali cijeniti i crpsti iz rana Kristovih snagu za svoj život!

Kolika je morala biti bol učenika kada su vidjeli svoga Kralja tako izmučena i ostavljena i prepuštena samome Sebi?! Nemojmo dopustiti svojim mislima da nam nameću kako smo nedostojni Božjega poziva da živimo novim životom u Kristu, oprani Njegovom Krvlju. Često mislimo kako mi nismo kao Njegovi učenici, mislimo da su oni bili i postali sveci tako što su bili blizu Isusa – no, je li to istina? Nisu li oni prvi pobjegli kada su se patnja i muka sručile na Isusa? Isus nam upućuje riječi preko psalmista koji govori: *Probodoše mi ruke i noge, sve kosti svoje prebrojiti mogu, a oni me gledaju i zure u me.* (Ps 22, 17-18) Tko su ti koji gledaju u Njega u trenutku patnje, čije to oči gledaju Njegovo sveto probodeno tijelo? Jesu li to možda Njegovi učenici koji stoje u daljini i gledaju, jesu li to slučajni prolaznici ili pak vojnici koji su najbliže bili u trenutku Isusove smrti, izvršavajući svoju obvezu prema osuđenima? Odgovor na to pitanje također ne znamo, ali možemo se pitati gdje se ja nalazim sada u svome životu gledajući prema Kristovu križu, jesam li blizu ili daleko od križa Kristova? Nalazim li u Kristovu križu utjehu ili patnju?

Sveta Faustina je vrlo rado i s vjerom razmatrala Kristovu muku na što ju je i On sam pozvao i o čemu čitamo u njezinu *Dnevniku*: ***Kroz jedan sat razmatrati moju bolnu muku veća je zaslugа, nego se godinu dana bičevati do krvi. Razmatranje mojih bolnih Rana od velike je koristi tebi, a meni čini veliku radost.*** (Dn 369) Gospodinov poticaj na razmatranje Njegove muke nama svima od velike je važnosti jer nas kontemplacija Muke Kristove uči poniznosti i poslušnosti volji Božjoj, prihvaćanju križa bez mrmljanja po ugledu na svoga

Spasitelja koji je, nedužan, dopustio da Mu se probodu ruke i noge. Razmatranjem Kristove muke kao da se predajemo u Božje ruke na kojima smo nošeni prolazeći razne križne puteve svoga života. Isus nas također poziva i govori: ***Sjećajte se Moje gorke muke. I kad ne vjerujete Mojim riječima, barem vjerujte Mojim ranama.*** (Dn 379) On zna da smo malovjerni i da toliko puta tijekom svojega života tražimo znakove Njegove prisutnosti i dokaze da je to što nam se događa dobro, je li to On tj. dolazi li od Njega? A On govori: ***Vjerujte mojim ranama***; kao da nas želi uvjeriti, pa i preko same slike na kojoj je prikazan kao Milosrdni, da je to On, Uskrsli koji je bio mučen, koji je umro, koji je bio pokopan, ali je sada Živ. Rane na Njegovim rukama i nogama su rane, uskrsle rane koje žele zacijeliti naše rane. Usmjerimo svoj pogled na Isusa i zazovimo Ga da iscijeli i izliječi rane naše duše i našeg tijela.

Razmatranje pred slikom Milosrdnog Isusa – rane ruku i nogu

I danas dolazim pred sliku Milosrdnog Isusa. Umirit ću se na trenutak. Ostati u tišini. Dolazim pred Isusa svjesno i sve što sada želim je ispuniti se Njegovom prisutnošću, želim se smiriti uz Njegovo Srce i sakriti se u Njegovoj sjeni. Znam da me moj Bog čeka da Mu dođem, zato Mu danas odlučno pristupam i predajem Mu sve radosti i tuge današnjega dana. Svoj pogleda usmjeravam na rane Isusove. Rane koje su mu zadale toliko boli koju je pretrpio za moje spasenje. Zagledat ću se u Njegove rane na rukama. Na njima jasno primjećujem mjesto rana koje su nastale probadanjem oštrim i hladnim čavlima. Čime sam možda i sam pridonio tim oštrim udarcima po nevinim i svetim rukama? Pogledat ću svoje ruke, svoje dlanove. Jesu li moje ruke spremne predati se u Božje ruke, potpuno se predati Njegovu vodstvu? Što me to priječi da Mu kao sluga pružim svoje dlanove i predam Mu se potpuno na raspolaganje? Činim li tim rukama dobro svojim blišnjima?

Pogledat ću Isusove noge. On kao da je u pokretu da napravi korak prema meni. Bježim li možda od susreta s Njim? Čega se to bojim? Jesam li spreman poput žene iz Evandjelja oprati i izljubiti Isusove noge kao znak dobrodošlice u moj život? Kao znak da želim da izliječi rane moga srca, ne misleći o tome što će biti kada se odlučim za taj korak – u slobodi djeteta Božjega. Isus mi govori: ***Kad misliš da patnje nadilaze tvoje snage, pogledaj na moje Rane, onda ćeš se izdići iznad prijezira i suda ljudi. Razmatranje moje Muke pomoći će ti uzvisiti se iznad svega.*** (Dn 1184) Neću dopustiti da mišljenje drugih spriječi moju odluku da Mu se predam u potpunosti. Ustat ću i krenuti prema svome Spasitelju.

Svjedočanstvo – Isus je htio moje rane

Od trenutka kada sam se susreo sa slikom Milosrdnog Isusa, osjećao sam i mislio samo jedno – da sam nedostojan nazvati se djetetom Božjim... I kako to da je Gospodin pronašao baš mene, mene koji uz toliko padova i grijeha nisam ni pomišljao na to da Mu se vratim?!

Trenutak koji je za mene bio prekretnica, korak k obraćenju, bila je jedna sasvim „slučajna“ sveta Misa – zapravo krštenje jednog djeteta u obitelji pod sv. Misom. Taj dan se do trenutka čitanja Evanđelja nije ni po čemu razlikovao od svakog drugog dana u mome životu. Potpuno sam, kao i inače, bio nezainteresiran za to što se događa na sv. Misi; rijetko sam, uostalom, i dolazio, doslovno samo kada sam „morao“. Nakon pročitano Evanđelja svećenik kojega sam tada prvi put vidio, a sada je moj najbolji prijatelj, rekao je par riječi koje su za mene bile poput strijela koje su se zabile u moje ranjeno srce. Rekao je kako Isus dolazi učenicima nakon Uskrsnuća kao Onaj koji im donosi mir, kao Onaj koji želi izliječiti njihove rane, uzeti njihove strahove i udahnuti u njih novi život. Na riječ „rane“ ispred mojih očiju kao da su se nizali svi moji grijesi koje sam do tada učinio, svi padovi iz kojih se nisam ni podigao. Osjećao sam se kao da taj svećenik govori samo meni, kao da me je „pročitao“. Supruga je primijetila da sam se počeo znojiti, pitala je jesam li dobro; samo sam joj kratko rekao da je sve u redu, a u meni je sve gorjelo – nisam znao ni što bih joj rekao. Kada je sv. Misa završila krenuli smo prema izlazu; na dnu crkve nalazila se velika slika Milosrdnog Isusa – i opet sam osjetio onu vatru i pogledao Isusa u oči, a suze su mi krenule na oči. Kao da sam „pucao po šavovima“ i raspadao se u komadiće. Rekao sam supruzi da idemo brzo prema autu, putem je vladala tišina, rekao sam samo jedno: „Želim se ispovjediti.“ Nedugo nakon toga, opet sam otišao na sv. Misu u nadi da ću vidjeti tog svećenika, ali nije ga bilo. Pomislio sam što to radim i sam sebi sam se nasmijao pitajući se jesam li normalan. Planirao sam odustati od toga i krenuo van iz crkve; no, opet pri izlazu iz crkve – „dočekala“ me Slika. Pogledao sam sliku, a iza mene je netko rekao: „To je slika Milosrdnog Isusa. On želi uzeti tvoje rane i grijehe.“ Okrenuo sam se, a iza mene je bio taj svećenik kojega sam tražio... Počeo sam plakati i rekao: „Ne znam kako, ali želim se ispovjediti.“ Taj trenutak bio je velika prekretnica u mome životu; korak po korak sam se borio, zajedno s Kristom, da u meni bude samo On. Borba je trajala i traje i dalje, ali u jedno sam siguran – Isus me je spasio. Od tog susreta sa Slikom i te moje prve prave i iskrene ispovijedi nakon toliko godina, moje srce pjeva samo jedno: „Rana kao Toma, ja ti ne vidim, ipak Bogom svojim priznajem te s njim. Daj da vjera moja uvijek življe sja, da se ufam u te, da te ljubim ja.“

Hvala Ti, Isuse, što si me pronašao!

Sestre Milosrdnog Isusa, Sisak

lektura: Marija Vuković